

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: Гж1-2915/16
Дана: 14.03.2017. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Сузане Видановић, председника већа, Марије Петковић и Гордане Тошић, чланова већа, у правној ствари тужиље Н. Ј. из К., чији је пуномоћник М. М., адвокат из К., против туженог „W. N. K.” Д.О.О. у К., кога заступа пуномоћник А. П., адвокат из К., ради поништаја решења, одлучујући о жалби туженог, изјављеној на пресуду Основног суда у Крагујевцу П1-2666/13 од 15.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 14.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог „W. N. K.” Д.О.О. у К. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу П1- 2666/13 од 15.03.2016. године.

Образложење

Ставом првим изреке побијане пресуде усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење туженог од 01.11.2013. године, о отказу уговора о раду тужиљи, као незаконито и обавезан тужени да тужиљу распореди на послове адекватне степена и врсти стручне спреме коју тужиља поседује.

Ставом другим изреке пресуде обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 142.500,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је из свих законских разлога прописаних одредбом чл. 373 ст. 1 ЗПП.

Испитујући ожалбену пресуду у смислу одредбе чл. 386 ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14) и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да је жалба туженог неоснована.

Побијана пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду из тач. 12 наведене законске норме, јер супротно жалбеним наводима, пресуда нема недостатака због којих се не може испитати и иста садржи довољно јасне и основане разлоге о битним чињеницама.

Оцењени су као неосновани наводи жалбе туженог да је првостепени суд поступао по неуредној тужби, да је исту требало да одбаци на који начин тужени, према оци Апелационог суда указује да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 98. и члана 192. ЗПП, који жалбени наводи нису основани. Ово из разлога што је тужба тужиље разумљива, а садржи и све оно што је потребно да би се по њој могло поступати.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужиља је била у радном односу код туженог по основу Уговора о раду број 370/13 од 19.08.2013. године, на пословима референта набавке све до 01.11.2013. године, када јој је решењем туженог отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине. Пре доношења оспореног решења о отказу тужени је донео упозорење од 21.10.2013. године у коме је констатовано да је тужиља упозорена да постоје разлози за отказ уговора о раду, јер се тужиља није појавила на радном месту у периоду од 16.10.2013. године све до доношења наведеног упозорења, односно више од 3 радна дана, чиме није поштовала радну дисциплину код туженог. Тужиља је потписала пријем упозорења, као и оспореног решења којим јој је отказан уговор о раду. Првостепени суд је утврдио да у уводу упозорења од 21.10.2013. године као и решења о отказу од 01.11.2013. године, стоји да наведене акте доноси законски заступник туженог - директор М. Р., да такође у левом доњем углу на месту потписа доносиоца стоји „директор М. Р.“, док на линији за потпис стоји потпис С. Р. Тужени је у току поступка доставио одлуку од 04.11.2011. године којом је директор- законски заступник туженог М. Р. донео наведену одлуку којом се одређује да се на С. Р., као запослену у привредном друштву туженог на пословима руководиоца сектора ХР-а, преноси одговорност за правилно функционисање овог системског дела, напред наведеног привредног друштва.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд закључује да је тужбени захтев тужиље за поништај оспореног решења основан, да тужени није у конкретном случају, поступио у складу са одредбама Закона о раду, чиме је одлучио као у изреци побијане пресуде.

За овакву своју одлуку првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања и правилност примене материјалног права жалбом туженог се указује да је тужиља извршила повреду радне обавезе и то тако што се није појавила на послу више од 3 дана, да суд закључује да искази сведока нису од утицаја на ову правну ситуацију и да их из тог разлога није ценио, да је тадашњи директор друштва овластио запослену С. Р. да се стара о свим правима, обавезама и одговорностима из радног односа као и да преузме сву одговорност при правилном функционисању овог одељења, што подразумева и потписивање уговора о раду, као упозорења и решења из ове области.

Међутим, по оци Апелационог суда, овакви жалбени наводи нису основани. Наиме, одредбом чл. 192 став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09) јасно је прописано да о правима, обавезама и одговорностима из радног односа одлучује: 1) у правном лицу – директор или запослени кога он овласти; 2) код послодавца који нема својство правног лица-предузетник или запослени кога он овласти, док је ставом 2. истог члана, прописано да се овлашћење из става 1. овог члана даје у писаном облику. У конкретном случају, несумњиво је утврђено да је

упозорење од 21.10.2013. године, као и решења о отказу од 01.11.2013. године, потписала С. Р., која је код туженог обављала послове руководиоца сектора ХР-а. Тужени је у току поступка за своје тврдње да је решење о отказу уговора о раду, као и упозорење потписано од стране овлашћеног лица, доставио као доказ, Одлуку директора туженог од 04.11.2011. године, из чије садржине произлази да је директор туженог М. Р., одредио да се на С. Р., преноси одговорност за правилно функционисање конкретног системског дела у оквиру привредног друштва. Дакле, у Одлуци није конкретно наведено да је исто лице овлашћено за потписивање одлука о правима, обавезама и одговорностима запослених, што представља посебну врсту овлашћења, због чега се наведена Одлука туженог, не може сматрати овлашћењем потребним у смислу става 2. чл. 192 Закона о раду, које се даје у писаном облику. Стога, запослена С. Р., није у конкретном случају имала потребно овлашћење да у име директора – законског заступника туженог, потписује упозорење пред отказ, нити решење о отказу за тужиљу, са којих разлога је правилно закључио првостепени суд да је оспорено решење о отказу уговора о раду потписано од стране неовлашћеног лица, те да је као такво незаконито.

Како је побијаном пресудом, оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиље, поништено као незаконито, то је правилно првостепени суд одлучио о тужбеном захтеву тужиље за враћање на рад, сходно одредби члана 191. став 1. Закона о раду, јер је реинтеграција запосленог управо последица поништавања одлуке о престанку радног односа.

Како ни остали жалбени наводи нису довели у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у погледу утврђеног чињеничног стања, као и правилне примене материјалног права, Апелациони суд је применом одредбе чл. 390 ЗПП одлучио као у изреци пресуде. Потврђена је и одлука о парничним трошковима садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, јер је заснована на правилној примени одредаба чл. 153 и чл. 154 ЗПП.

**Председник већа – судија
Сузана Видановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**